

РЕШЕНИЕ

№ 1226

гр. София, 16.03.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 39 състав, в публично заседание на 16.02.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Светлана Димитрова

при участието на секретаря Камелия Миладинова, като разгледа дело номер **146** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, вр. с чл. 5, ал.4 от Закона за политическата и гражданската реабилитация на репресирани лица/ЗПГРРЛ/.

Образувано е по жалба на М. И. Д. от гр. С., срещу отказ на зам. областния У. на О. С., обективиран в негова заповед № РЛ-256 от 20.12.2010г. да удовлетвори искането за изплащане на еднократно обезщетение по реда на ЗПГРРЛ. От изложените в жалбата оплаквания се извежда довод за незаконосъобразност на атакувания административен акт, като постановен в нарушение на относимите материалноправни разпоредби и се моли за неговата отмяна.

Ответникът по жалбата – О. У. на О. С. се представлява от юрисконсулт Бояджийски, който оспорва жалбата като неоснователна. Претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение.

С градска прокуратура, редовно уведомена, не изпраща представител и не изразява становище по оспорването.

Административен съд С.-град, след като прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства, доводите и становищата на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателят М. И. Д. е подал искане, вх. № 94 ММ/219 от 27.04.2010г. до

областния У. на О. С. за изплащане на еднократно обезщетение по реда Закона за изменение и допълнение на Закона за политическа и гражданска реабилитация на репресирани лица./ДВ,бр.26/2008г./ Към искането са приложени декларация по чл.3 ал.3 и удостоверение № 574/46 от 23.11.1990г.от началник на затвора – С 3. Това искане на жалбоподателя за изплащане на еднократно обезщетение по реда на ЗПГРРЛ, се явява второ по реда си.Областният У. на О. С., със своя заповед № РЛ-010 от 01.02.2008г.,издадена във връзка с искането на жалбоподателя, вх. № 94ММ/219 от 03.12.2007г. е постановил отказ, като е приел, че изтърпяната репресия „задържане под стража” в периода от 24.07.1946г. до 03.07.1947г. не представлява политическа репресия по смисъла на ЗПГРРЛ и не попада сред изчерпателно посочените репресии по чл.2 от същия закон. Състав на Върховният административен съд, III отделение, с решение № 6607 от 20.05.2009г., постановено по адм.дело № 13379/2008г. е отменил издадения административен акт и е върнал преписката на административния орган за ново произнасяне. Във връзка със служебно отправено искане от ответника от 23.06.2010г., Централната комисия по чл.4 от ЗПГРРЛ, се е произнесла с решение от 13.09.2010г., с което е прието за установено ,че по отношение на жалбоподателя Д. е осъществена незаконна репресия по политически причини,изразяваща се в „незаконно задържан в подделенията на МВР и други места” за времето от 24.07.1946г. до 03.07.1947г. С оспорената в настоящото производство заповед зам. областният У. ,надлежно оправомощен с заповед № РД-15-182 от 11.12.2010г. на областния У. на О. С., е отказал да уважи искането за изплащане на еднократно обезщетение. Изложил е мотиви, че независимо от произнасянето на Централната комисия по чл.4 от ЗПГРРЛ за вида, характера и времетраенето на репресията изтърпяна от жалбоподателя, не са установени нови обстоятелства и писмени доказателства от съществено значение, които да не са били известни при произнасянето на областния У. със заповед № РЛ-010/01.02.2008г. Приел е, позовавайки се на произнесени от Върховния административен съд решения по идентични казуси, че оспорващия, изтърпявайки по политически причини незаконна репресия като незаконно задържан по смисъла на чл.1 т.2 от ЗПГРРЛ, не попада в лимитивно изброените лица по чл.2 от закона, за които законодателят е регламентирал право на еднократно парично обезщетение, както и че оспорващият, съгласно чл.9 от ЗПГРРЛ е правоимащ да получи към пенсията си месечна добавка в съответния размер, но не и претендираното от него с искането еднократно парично обезщетение.

При така установената фактическа обстановка, съдът достига до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена в срок и от надлежна страна срещу подлежащ на оспорване акт.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Административният акт не е засегнат от основанията за незаконосъобразност по чл.146 от АПК.

Със ЗПГРРЛ в действащата редакция, е обявена политическа и гражданска реабилитация на лицата, които са били незаконно репресирани заради техния произход, политически убеждения или религиозни вярвания през периода от 9 септември 1944 г. до 10 ноември 1989 г. и ако отговарят на критериите, изчерпателно изброени в т. т.1-16 на чл. 1 от същия закон. С разпоредбата на чл.2 от с.з. е признато право на еднократно обезщетение за претърпените имуществени и неимуществени вреди на лицата от посочените в текста категории. Размерът и редът на изплащането на дължимото обезщетение се определят с Наредбата за прилагане на чл. 4 от ЗПГРРЛ /Наредбата/.

Безспорно е, че жалбоподателят Д. е претърпял репресия по смисъла на чл.1 т.2 от ЗПГРРЛ, която съставлява и основният елемент от правопораждащият правото на обезщетение фактически състав. В разпоредбата на чл. 2, ал. 1 ЗПГРРЛ са изброени кои лица от посочените в чл. 1, т. 1 - 16 с. з. категории имат право на еднократно обезщетение за претърпени имуществени и неимуществени вреди. Изброяването на правоимащите субекти е изчерпателно, поради което непосочването на някои от категориите лица, чиято реабилитация е обявена в чл. 1 ЗПГРРЛ, изключва възможността на тях да им бъде признато право на еднократно обезщетение. Видно от текста на чл. 2, ал. 1 ЗПГРРЛ е, че лицата по т. 2 на чл. 1 с. з. - незаконно задържани в поделенията на Министерството на вътрешните работи и други места, не попадат в разпоредбата. По отношение на жалбоподателя е признато по надлежен ред, че е бил незаконно репресиран по см. на чл. 1, т. 2 ЗПГРРЛ, т. е. той не е от лимитативно визираните в чл. 2, ал. 1 с. з. категории лица, на които е признато правото на еднократно обезщетение на това основание. Липсва правно основание за разширително тълкуване на цитираната разпоредба. Втората алинея на чл. 2 от ЗПГРРЛ се отнася до лицата, които са били в затвори, лагери и други подобни на тях места. Задържаните в поделенията на МВР нямат правния статус на затворници или лагерници. При отсъствие на материалноправните предпоставки, с осъществяването на които е свързано настъпването на благоприятните правни последици по чл. 2, ал. 1 ЗПГРРЛ, законосъобразно административният орган е приел, че за жалбоподателя не е възникнало правото на обезщетение по този ред. До същия извод се достига и ако се направи анализ на промените, извършени от законодателя в ЗПГРРЛ. Законът за политическа и гражданска реабилитация на репресирани лица е обнародван в ДВ бр.50 /91г. В тази първоначална негова редакция в чл.1 са определени осем категории лица по отношения на които се обявява реабилитация, в точка втора са лицата които са задържани в поделенията на МВР. В чл. 2 са посочени лицата които имат право на еднократно обезщетение - те са шест категории и още в тази първа редакция на закона задържаните в поделенията на МВР не са сред правоимащите да получат еднократно обезщетение. С последващите изменения на закона са разширявани кръговете на лицата и по чл. 1 и по чл. 2, но незаконно задържаните в поделенията на МВР са извън изчерпателното изброяване на имащите право на еднократно обезщетение. Нещо повече - в обсъждания на дванадесетата сесия на

Тридесет и деветото Народно събрание Проект за закон за изменение и допълнение на ЗПГРРЛ (554-01-19/24.02.2005г.) се предлага в чл. 2 да се добави точка 8, която да включи в кръга лица имащи право на еднократно обезщетение и лицата по чл. 1, т. 2. Това предложение обаче не е прието и лицата по чл. 1, т. 2 от ЗПГРРЛ остават извън текста на чл. 2 от с. з., което потвърждава факта, че не става дума за законодателен пропуск, а за съвсем ясна законодателна воля. В подкрепа на тези съждения е и текста на чл. 1 и текста на чл. 6 от Наредбата за прилагане на чл. 4 от ЗПГРРЛ. В първия текст са повторени същите категории лица, имащи право на еднократно обезщетение, които са изброени в чл. 2, ал. 1 от ЗПГРРЛ. Във втория текст, този на чл. 6 от Наредбата, са определени размерите на обезщетенията за съответните репресии. Липсва определен размер на обезщетение за лица задържани в поделенията на МВР.

Ето защо, правилно и в съответствие с цитираната законова регламентация, областният У. е приел, че искането на жалбоподателя за изплащане на еднократно обезщетение на основание чл. 2, ал. 1 ЗПГРРЛ е неоснователно.

При извършена в изпълнение на чл.168 от АПК служебна проверка,съдът установи,че оспорената заповед е издадена от компетентен по смисъла на чл.5 ал.2 от ЗПГРРЛ орган и в установената от чл.59 ал.2 от АПК форма. При издаването на заповедта е изпълнено процесуалното задължение на органа по чл.5 ал.2 от ЗПГРРЛ.

Изложените съображения мотивират съда да отхвърли оспорването.

Предвид изхода на делото и съобразявайки разпоредбата на чл. 143, ал. 4 от АПК, жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати в полза на О. С., сумата от 150 /сто и петдесет/ лв., представляващи юрисконсултско възнаграждение.

Мотивиран така и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд - С.-град, II отделение, 39 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. И. Д. от гр. С., срещу заповед № РЛ-256 от 20.12.2010г. на зам. областния У. на О. С. .

Осъжда М. И. Д. от гр. С. „Б.”Х Б.” № 26 да заплати на О. С. ,ул.”Алабин” № 22 сума в размер на 150 /сто и петдесет /лева , представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд на Република Б в 14-дневен срок от съобщението до страните за изготвянето му.

Препис да се изпрати на страните.

Административен съдия :

